

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

97086

D 001506

**JOC DUBLU
LA
INTELLIGENCE
SERVICE**

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

UZ INTERN

JOC DUBLU
LA
INTELLIGENCE
SERVICE

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC

1982

PREFAȚĂ

John Le Carré, pe numele său adevărat David Cornwell, s-a lansat și a devenit celebru în literatura de aventuri prin romanele de spionaj (peste zece, până în 1980), ale căror personaje și intrigă trădează o bună cunoaștere a Serviciului secret britanic, știut sub denumirea de M.I. 6.

Studiată atent, biografia autorului lucrării *Joc dublu* la Intelligence Service oferă explicația familiarității lui John Le Carré cu viața trepidantă a spionilor englezi. După absolvirea universităților din Berna și Oxford, John Le Carré a fost el însuși unul dintre funcționarii lui M.I. 6 pentru o perioadă de șapte ani.

Activitatea la Secret Intelligence Service și-a lăsat atât de adânc amprenta asupra creației lui artistice încât critica literară britanică i-a reproșat, de-a lungul timpului, izbitoarea asemănare a eroului principal al romanelor sale, George Smiley, cu fostul director al M.I. 6, sir Maurice Oldfield.

Acțiunea romanelor, care se leagă între ele de la primul și până la cel mai recent, prin personaje, locuri și terminologie, este constituită cu minuțiozitatea profesionistului de elită, dar și cu talentul scriitorului consacrat.

Bazat pe fapte reale, în care au fost implicați agenți și ofițeri englezi de informații, *Joc dublu* la Intelligence Service oferă detalii asupra sistemului de organizare a serviciilor

secrete britanice și asupra argoului profesional utilizat, care însă trebuie privite cu rezervă, cunoscute fiind, pe de o parte, strictețea legislației engleze privind activitatea secretă a serviciilor de spionaj și contraspionaj, iar, pe de altă parte, preocuparea pentru lansarea unor acțiuni de dezinformare de mare amploare.

În joc dublu la Intelligence Service oferim (cu rezervele de rigoare) ofițerului de securitate o lucrare de specialitate (acțiune și terminologie), „Îmbrăcată” într-o haină literară.

VALEAN GAVRILA

O vizită neașteptată

Lui George Smiley, ploaia, care începuse încă din timpul nopții, îi crease o proastă dispoziție. Îmbrăcăminte îi era puternic îmbibată cu apă, pardesiul, confecționat dintr-o stofă neagră, reținuse parcă toată umezeala străzii. Din motive de vanitate, nu purta pălărie, considerînd, pe bună dreptate, că arată ridicol.

Ziua aceea fusese pentru el deosebit de grea. Se sculase prea tîrziu, după ce lucrase pînă spre dimineață, obicei pe care-l abandonase de cînd fusese pensionat fără voie.

La un pas de intrarea în parcul Heywood Hill, se trezi față-n față cu Roddy Martindale, care tocmai ieșea din frizeria lui Tumper, unde își aranja săptămînal frizura. Martindale nu avea nici un ascendent asupra lui Smiley, fie el profesional, fie moral. Lucra în „sectorul dulce” al Foreign Office-ului¹ și, între altele, avea misiunea de a lua masa cu demnitari aflați în vizită. Cu ani în urmă, nimerise într-un comitet guvernamental, ce coordona serviciul de informații.

Parcă pentru a nu dezminți părerea proastă pe care Smiley o avea despre el, Martindale începu să-l bombardeze cu întrebări cunoscute deja de treizeci de ani. Neavînd încotro, Smiley acceptă invitația de a cina împreună, la un club din Manchester Square, club la care erau amîndoi membri, dar pe care-l ocolea, mai ales din cauza prezenței lui Roddy.

După cum era și de așteptat, Martindale începu să evoce ultimele zile ale lui Control².

¹ Denumire uzată a Ministerului Afacerilor Externe al Marii Britanii. (N.T.)

² Numele conspirativ folosit de autor pentru fostul director al Departamentului (M.I. 6 — Direcția de spionaj a Marii Britanii). (N.T.)

-- George, șeful tău este singurul care a reușit să-și ascundă numele față de noi. Numai tu l-ai știut : fața de tine nu avea nici un secret, nu-i așa? Erați uniți ca doi frați : „Cei doi complici, Smiley și Control”, așa vi se spunea...

-- Mă măgulești !

-- Lasă, George, știi că sînt copiii bătrîn ! Doar pentru că l-ai ținut isonul ai fost dat afară. Nu încerca să mă înșeli. Din acest motiv ți-a luat locul Bill Hayden. De astă a ajuns el „paharnicul” lui Percy Alleline și nu tu.

-- Dacă zici tu, Roddy !

-- Da, și-ți mai spun ceva ! Control n-a murit ! N-a avut nici un atac de cord, cum se vorbea ! L-au văzut băieții pe stradă !

-- Este ridicol, e cea mai idioată poveste pe care am auzit-o vreodată !

-- S-ar putea să ai dreptate ; cel care s-a jurat că l-a văzut mai și mințe din cînd în cînd, Dealife, scandalul din Cehoslovacia¹ este cel care a bătut ultimul cul în coșciugul lui Control : agentul care a fost împușcat în spate și atacul presei în legătură cu acesta. Uneori aproape că nu pot crede că Percy Alleline a ajuns șef. Tu poți ? Răspunde-mi, tu te pricepi la oameni. Care l-a fost secretul, rețeta utilizată ?

Roddy întreba toate astea, aplecîndu-se mult spre George, cu ochi lacomi și excitați.

-- Regret, Roddy, dar nu cred că te pot ajuta. Este adevărat. Nu l-am cunoscut niciodată pe Percy ca o somitate...

-- Un ambițios, sugera Martindale, clipind din ochi. Nu se descurca niciodată singur, avea nevoie să fie condus. Acum, că se află în virful piramidei, cine este mina lui deapăn ?

-- Ți-am mai spus că nu te pot ajuta, repetă Smiley, vrînd să se ridice, dar Martindale încercă să-l rețină, trăgîndu-l de mincă să se așeze din nou. Reușind să se smulgă din strîngerea lui Roddy, Smiley își luă de la garderobă pardesiul, care se mai vîrtașe puțin, și ieși în stradă. Dar ploaia nu mai conținea ; turna cu găleata și, poate ca o pedepă, nu se zărea nici un taxi. În cele din urmă, apără unul, dar cum Smiley se cufundase în gînduri, nu-l sesiză la timp. Reacția lui fu prea lentă pentru a-l putea lua înaintea unui

cuplu de tineri zgomotoși. Resemnat, își ridică gulerul pardesiului și plecă pe jos, prin ploale.

Întîrînd în holul apartamentului său din Baywater Street, încă marcat de convorbirea cu Roddy Martindale, Smiley observă sub cuier o umbrelă de mătase, strînsă, cu minier de piele și înel aurit, dar fără monogramă. Fulgerător îi trecu prin minte că, odată ce umbrela era uscată, proprietarul ei trebuia să fi sosit înainte de ora 18, cînd se dezlănțise o nouă răpăială. Remarcă, totodată, că era o umbrelă elegantă, cu virful metalic nu prea tocit, deși nu era nouă ; că era a unui om agil, poate chiar tînăr ; că vizitatorul, care știa de existența siguranței de la ușă, odată ce o pusese la loc după ce intrase, îl cunoștea. Mai mult ca sigur îl citise scrisorile și presa și nu era un îns oarecare, ci un profesionist, ca și el.

Ușa de la camera sa de lucru era întredeschisă și Smiley o împlinse cu grijă.

-- Peter, spuse el încetîșor, cînd zări bărbatul ce sta în totaliu.

-- Dacă aș fi în locul tău, George, nu m-aș mai dezbrăca, îl întîmpină „misafirul”, cu voce plăcută. Avem de făcut un drum lung.

Cinci minute mai tîrziu, îmbrăcat într-o pelerină largă, cafenie, de voiaj, singura care era uscată, George Smiley stătea confortabil, ca pasager, în mașina tip sport a lui Peter Guillam, ofițer în Departament. Se îndreptau spre Ascot, localitate celebră pentru caii și femeile sale, dar și reședință a lui Oliver Lacon, consilier în probleme de informații la Whitehall².

Peter Guillam conducea nepăsător, dar repede. Smiley, pe scaunul alăturat, se întreba cîți ani putea să aibă și se decise la patruzeci, dar, în lumina aceea slabă, îi putea da mai puțin. „În orice caz, reflecta Smiley, mașina este mult prea tînără pentru el”.

-- Mă mir că nu te-ai dat afară, împreună cu noi ceilalți, spuse Smiley, oarecum malițios, în timp ce-și înfășura haina mai strîns în jurul trupului. Îndeplinea toate condițiile : eficient profesional, devotat lui Control, discret...

-- M-au repartizat la „vinătorii de scalpuri”.

Unitatea fusese înființată de Control, la sugestia lui Bill Hayden, la începutul războiului rece, cînd răpirile și șantajul erau lucruri curente. Era formată din vreo doisprezece

¹ Desocpetros, în apropiere de Ibrox, a lui Jimmy Ellis, spion englez. Acesta a încercat să obțină informații de la un general ceh. Acțiunea a declanșat un puternic scandal diplomatic și în presă. (N.T.)

² Sediul guvernului britanic. (N.T.)

oameni care trebuiau să rezolve acțiunile de comando, prea murdare sau prea riscante pentru rezidenții din străinătate. Activitatea de spionaj, desfășurată de „vinătorii de scalpură”, trebuia să fie gradată și să se bazeze pe un anumit rafinament. Acțiunilor acestora însă le lipseau, deopotrivă, dozajul și finețea; ei lucrau solitari, motiv pentru care își aveau sediul departe de privirile celorlalți colegi. În spatele unui zid „întărit” cu cioburi de sticlă și sirmă ghimpată.

— Pe vremea ta, continuă Peter, Departamentul era împărțit pe regiuni: Africa, Rusia, China, Asia de Sud-Est, Europa; fiecare regiune își avea omul ei. Control stătea undeva, deasupra, și ținea friele. El bine, acum toate acțiunile operative se află sub aceeași comandă, care se numește Direcția londoneză. Bill Haydon este șeful direcției, Roy Bland, adjunctul său, iar Toby Esterhase¹ aleargă de la unul la altul ca un cîine. El dînt „stat în stat”. Își au secretele lor și nu se amestecă cu „palmarii”.

— Este, după mine, o orientare foarte bună, spuse Smiley, ignorînd ironia din vocea lui Guilleam, după care întrebă brusc: Ce vești mai ai de la Jimm Ellis?

— Este în conservare...

— A, da, desigur. Poate să umble? Bănuiesc că și-a revenit, deși am auzit că rănile la coloană se vindecă foarte greu...

Mașina intră pe o alee cu pietris, mărginită de un gard înalt acoperit de verdeață, la capătul căreia, pe o verandă luminată discret, aștepta Lacon. Părăsind mașina, se îndreptară spre gardă.

În biroul încăpător, în care Lacon îl conduse, se mai afla cineva.

— Ți-l prezint pe domnul Smiley, se adresa Lacon omului care stătea degajat într-un fotoliu imens.

— Dar îl cunoaște, cred că am avut odată o acțiune comună.

Vocea musafirului avea un accent târăgănat, din sud, care însă nu putea ascunde influența colonială.

— Mă numesc Tarr, Ricki Tarr, din Phang — spuse străinul.

¹ Șeful Serviciului (R) și măsuri speciale din cadrul Departamentului. (N.T.)

Informații zguduitoare

„Cît să fie de atunci, zece, doisprezece ani?” se întrebă Smiley. Printre sarcinile din vremea aceea, pe care le avea, era și selecționarea candidaților pentru Departament. Nimeni nu era acceptat sau instruit fără aprobarea lui. Din cîte îl declarase, Tarr era atunci amestecat în contrabandă cu arme, lucrînd cu o bandă de belgieni. Tatăl său era avocat în Australia, iar mama, o actriță de mina a treia la Bradford. Propus pentru recrutare, Tarr trecuse prin cîteva centre de instruire și ajunsese la Școala de pregătire Sarraat. La absolvire, Tarr a fost lansat din nou de Departament în contrabandă cu arme, alături de vechii săi colaboratori belgieni. După ce a participat la cîteva transporturi reușite, într-o noapte, s-a îmbătut, a împușcat patru dintre ei și le-a dat foc la barcă. Imediat a fost trimis în Kenya, pentru operațiuni speciale, perioadă în care Smiley nu l-a mai avut în atenție. Cîteva incidente i se întipăriseră în memorie, întrucît erau pe punctul să devină scandaluri: În 1964, Tarr a fost trimis în Brazilia pentru a mitui un ministru aflat în incurcătură, dar, procedînd prea dur, ministrul s-a speriat și a dezvăluit totul presei. Tarr avea identitate olandeză și lucrurile ar fi trecut neobservate, dacă serviciile de spionaj din Țările de Jos nu ar fi făcut mare tapaj. Un an mai tîrziu, în Spania, acționînd în baza unei informații obținute de Bill Haydon, a santajat un diplomat răsăritean, care se îndrăgostise de o dansatoare. Primele contacte au fost bune, dar cînd a revenit, peste o lună, să-i ceară din nou sprijin diplomatului, a aflat că acesta și-a recunoscut faptele în fața superiorilor săi, apoi s-a sinucis.

— Evenimentele despre care am să vă povestesc s-au întimplat cu șase luni în urmă, începu Tarr. Era prin aprilie.

La Brixton¹, treburile mergeau bine. Eram vreo doisprezece prin preajmă. Dar, ca din senin, a venit o informație fulger, de la rezidența noastră din Hong Kong: în oraș se afla o delegație comercială sovietică, nu prea importantă, care căuta produse electrice pentru piața moscovită. Unul dintre delegații bătea cam des eișciunile. Se numea Boris; fără antecedente. Fusese urmărit vreme de cinci zile, iar delegația mai avea de stat încă două săptămîni. Pentru agenții locali era prea dificil să se implice, dar se aprecia că o abordare acoperită, bine mascată, ar putea da rezultate bune. Afacerea nu părea a fi cine știe ce, dar se putea face ceva pentru rezervă, vizare sau schimb cu un alt serviciu de spionaj, realizat îndeobște cu trădători fără importanță.

Așa de Sud-Est se afla pe vremea aceea în grija mea și Peter Guillam mi-a ordonat să mă duc acolo. Am plecat în noaptea următoare cu „identitate” de australian, sub acoperirea de vizator de automobile și cu două pașapoarte în alb, de rezervă, care urmau să fie completate în funcție de circumstanțe, unul pentru Boris și unul pentru mine. Odată ajuns acolo, am studiat raportul de filaj al unuia dintre rezidenți privind activitatea zilnică și deplasările lui Boris, timp de o săptămînă. Inusul era cam ciudat, bea noapte de noapte fără încetare. În timpul zilei, însoțea delegația, vizitînd fabrici, intervenind în discuții, iar seara se întorcea la hotelul „Alexandria”, unde era cazată delegația. Lua masa cu toată echipa, după care, aproape de ora 21, o ștergea pe ușa de serviciu și lua un taxi pînă la barurile din centru; localul său favorit era „Cat's Cradle”, unde-i cîntea pe comercianți autohtoni, dîndu-și importanță. Stătea aici pînă după ora 24, apoi se ducea într-un local, numit „Angelica”, unde băutura era mai ieftină. Bea mai ales coniac, dar, din cînd în cînd, ca variație, lua și cîte o votcă. În seara aceea, m-am dus la „Cat's Cradle” să-l studiez. A venit la zece minute după mine, însoțit de o suedeză blondă și masivă. Pe la miezul nopții, Boris se ridică, declarînd fetei că trebuie să se ducă acasă pentru a se odihni, motivînd că a doua zi avea un program încărcat. Am stabilit imediat că minte. Am plecat înaintea lui și l-am așteptat la „Angelica”. După o jumătate de oră, a venit de unul singur. „Așezat la o masă și a început să bea. Atîta tot; stătea și îngurgita alcool. Doar locul pe care și-l alesese îmi dădea de gîndit; acoperirea cu privirea

toate intrările, scara ce ducea la etaj, iar în stînga era aparat de un perete; comportare de profesionist. Atitudinea lui m-a făcut a doua zi să transmit la Londra că „tranzacția nu a avut loc, persoană greu de abordat”. Am primit încuviințarea de plecare. Neavînd ce face pînă la decolare, m-am gîndit că n-ar strica să-i fac o vizită lui Boris, în camera de la hotel, să văd, totuși, ce hram poartă. Am intrat, și numai după ce m-am proptit cu spatele de ușa închisă, încercînd să-mi înving emoția și să mă obișnuiesc cu întunericul, am observat, pe pat, o femeie care, pe un ton nesigur, mi s-a adresat în rusă. Era Irina, soția lui Boris...

— Căsătorie de conveniență, îl completă Guillam sec. Neoficială, dar permanentă...

Smiley stătea cufundat în fotoliu cu minile odihnindu-se pe pîntecul său voluminos. Părea adînc concentrat în gîndurile sale. Lacon îl rupse parcă din meditație, întrebîndu-l:

— George, ce ai vrea să bei? și se îndreptă în grabă spre bar, unde se aflau sticle cu alcool și pahare. Scuză-mă că nu te-am întrebat mai devreme, dar l-am lăsat pe Riki să-ți vorbească.

Lacon oferă musafirilor săi băutura turnată în pahare. Turr, însă, îl ignoră, forțîndu-l să-i dea posibilitatea continuării povestirii.

— Am reacționat calm la prezența Irinei. Îmi pregătisem din timp varianta de retragere și nu-mi rămînea decît să intru în rol. I-am spus Irinei că dorește să vorbească cu Boris într-o chestiune personală. Mi-am cerut scuze că am deranjat-o, și i-am spus că vreau să-l aștept acolo. Într-o australiană perfectă, care i se potrivea de minune unui comerciant de automobile, am început să-i explic că, așa cum lui nu-i place să se amestece în treburile altora, nici eu nu admit, la rîndul meu ca, într-o singură noapte să mi se fure banii și iubită de un individ păcătos ca Boris, care nu-și poate plăti singur viciile. Așa s-a declanșat totul. Era 23,30 cînd intrasem în camera lui Boris și am părăsit-o tîrziu, după miezul nopții, cu promisiunea unei întîlniri în seara următoare. Situația se inversase, devenisem prietenul Irinei. Femeia era membră cu drepturi depline în delegația sovietică, o profesionistă versată în tranzacțiile cu textile. Cînd domnul Thomas din Adelaide, adică eu, i-a apărut în viață, ruseanca se afla la capătul răbdărilor privind situația ei și a lui Boris. Eu i-am apărut cu un inger. Cui putea ea să-i vorbească despre soțul ei fără să pătească ceva? În delegație nu avea

¹ Localitate în apropierea Londrei, unde se află o stație specială.
(N.T.)

prieteni; nu avea încredere în nimeni, nici măcar la Moscova. Umbla din hotel în hotel, din oraș în oraș, fără să i se permită să se adreseze localnicilor sau să stabilească legături cu ei. Toate necazurile ei au început din momentul când i se propusese să facă spionaj sub masca de specialist. De atunci începuse să bea, să plîngă și să fie suspectată de Boris. Mi-am dat seama că fata asta era pentru mine o mină de aur.

În seara următoare, m-am întâlnit din nou cu Irina. Apoi ne-am văzut într-o cafea. Am luat măsurile de prevedere, pentru că Irina se temea atât de soțul ei, cât și de ceilalți membri ai delegației. Am vorbit mult și, contrar obiceiului, a refuzat să bea. În seara următoare ne-am văzut într-un tramvai. Apoi am închiriat o mașină și am mers pînă la graniță. Irinei i-a plăcut mult plimbarea, pe care a amintit-o mereu după aceea, dar pînă atunci nu reușise încă să se deslănțuască. În a patra seară, am dus-o pe Irina pe dealurile care dădeau spre plaja din nord. Aici mi-a mărturisit că s-a îndrăgostit de mine și că este folosită de Centrul din Moscova¹, pentru spionaj, altfel ea, cit și soțul ei. Bănuieste că și eu sînt implicat, dîndu-și seama de asta după vigilența mea veșnic trează, după felul cum știu să o chestionez, „să o ascult cu ochii“.

Boris era agentul, iar ea acoperirea. Avea de realizat o misiune la Hong Kong și activa în calitate de casută poștală pentru rezidența sovietică din zonă. Irina făcea pe curierul, pregătia micropunctele, transmitea mesajele radio. Cele două bururi erau puncte de control și de întîlnire pentru legăturile sale locale.

Atunci, seara, a cedat complet. Mi-a spus toată povestea vieții ei de la naștere pînă la mine, alias colonelul Thomas. Mamă, tată, amoruri timpurii, recrutarea, pregătirea, căsătoria ei infectă și totul: cum au fost, ea și Boris, antrenată în echipă, cum au rămas împreună de atunci încolo. Mi-a spus numele ei real, cel conspirativ, celelalte nume sub care a lucrat și a transmis, după care mi-a arătat arsenalul ei: stiloul cu cerneală simpatcă, aparatul de fotografiat mascat în brichetă etc... Totul era marfă de serie, dar de primă calitate. Mi-a dat o mulțime de detalii despre rezidența lor de aici: mesageri, case conspirative, căsuțe poștale etc. În final, Irina m-a făcut să înțeleg că deține un mare secret și mi-a

spus că ne aflăm amîndoi într-o primejdie de moarte, mai mare decît ne puteam imagina; dar ceea ce mă îngrijora era că intrasem în criză de timp. Mi-era teamă că pleacă la Moscova înainte de a se destăinui complet. Fiind deja miercuri, delegația urma să părăsească Hong Kongul vineri. Ajunsesem pînă în acel moment la convingerea că Irina dorea să trădeze. Îmi rămăseseră doar două zile pentru a o determina să facă pasul. Timpul fiind foarte scurt, m-am văzut nevoit săiau legătura cu Departamentul, prin intermediul stației de radio din rezidența noastră. Am solicitat o convorbire directă cu șeful. Intrucît rezidența funcționa sub acoperirea de firmă de export-import, codificarea notei mi-a luat o jumătate de oră. În acel moment, eram singurul care cunoștea conținutul mesajului. Solicitasem procedura de urgență pentru un caz tipic de trădare, adăugînd ~~la~~ pretențiile specifice, pe care însă Irina nu le ceruse: bani, cetățenie, o nouă identitate. Am făcut o prezentare la zi a activității sale, participarea la diferite acțiuni, inclusiv a sarcinilor date de Centru. Am trimis nota fulger și strict confidențială, ceea ce teoretic o făcea invulnerabilă celor de la stația de radio.

— Ne-ai spus mai devreme că Irina deține un mare secret. Ai pomenit despre acesta în telegramă?

— Desigur. Am comunicat Londrei ce-mi spusese ea.

— Ce anume, exact?

— Mesajul meu suna așa: „Pretinde că deține informații ce privesc securitatea Departamentului, dar nu mi le-a comunicat încă“. Am așteptat răspunsul toată ziua, dar pînă seara nu primisem nimic. Alertat, am trimis, tot fulger, o nouă notă. Mi s-a răspuns doar alt: confirmăm primirea. În cele din urmă, mesajul a venit: nu avea nici o legătură cu cele solicitate. În plus, îmi cereau relații privind secțiile în care lucrase ea, numele contactelor și legăturilor sale din Centrul moscovit. Le-am încropit în grabă un răspuns, pentru că la ora 15 aveam o întîlnire cu Irina într-o biserică. Îi plăcea să viziteze o anumită biserică din oraș. Nu era religioasă, dar o destindea atmosfera de acolo. Am ajuns la locul stabilit la timp, dar ea n-a venit. A fost prima dată cînd înțirzia. Întîlnirea de control era fixată după trei ore, dar n-a apărut nici atunci. Dacă avea necazuri, trebuia să-și lase costumul de baie pe fereastră, la uscat. Am trecut pe la hotel, dar și acest semn lipsea. Mi-a venit imediat ideea să mă duc la aeroport. După multe încercări infructuoase, am reușit să aflui că spre Moscova plecase un avion neprogramat, o ur-

¹ Denumire dată de autor Serviciului de informații sovietic — K.G.B. (N.T.)

gență medicală: o femeie bolnavă, aflată în comă. Fuseseră nevoiți să o transporte pînă la aeronavă pe o targă, fata fiindă-i toată bandajată. A fost însoțită de doi brancardieri și un medic. Am bănuit imediat că era Irina.

— Putea fusese, într-adevăr, un accident. Din efte am reținut, nu trecuseră decît 24 de ore de la transmiterea mesajului spre Londra. O asemenea operativitate poate cu greu fi pusă pe seama ailor noștri, chiar dacă am admite că există un trădător în Departament, spuse Smiley glinditor.

— Ba, dimpotrivă, s-ar putea foarte bine, dacă cineva din Departament ar fi un messenger fidel Moscovei.

— Mai cîrind, cred că v-au descoperit legătura Boris sau însoțitorii ei. Undeva, poate o fi comis ea vreo gresală.

— Nu cred, dar ascultăți. Ca o ultimă măsură de legătură aveam două căsuțe postale. Una dintre ele era în birourile, sub strună. Ei bine, aici am găsit nu o scrisoare, ci un jurnal întreg. Am alică copia lui — și scuse de sub haină un notes sfînat. Dacă nu vă deranjează, vă voi citi din el.

Și Tarr începu să spicuiască din jurnalul Irinei, care era formulat ca un monolog autobiografic, dar, ceea ce a atras atenția de la bun început, au fost rîndurile referitoare la un coleg al Irinei, Ivlov. Acesta, pentru a câștiga sentimentele Irinei, i-a destăinuit un secret care nu trebuia să ajungă la urechile niciunui din Direcția londoneză. Intrucît acolo nu poate fi nimeni considerat de încredere pînă la rezolvarea cazului, Ivlov a spus că lucrase pentru Karla, cadru important al Serviciului secret sovietic. Ivlov se aflate în Anglia, sub acoperirea de șofer și ajutor de difor la ambasada sovietică, dar sarcina lui principală era de a servi o „cirtă” existentă în interiorul Departamentului.

„Cirtă” lui Karla, reșea din jurnalul Irinei, fusese recrutată din rîndul marii burghezii britanice.

„Cirtă” în serviciul căreia se afla Ivlov la Londra se numea „Gerald” și făcea obiectul unei conspirativități absolute. Deși în aparență Ivlov părea un umil funcționar diplomatic, îndeplinind mărunte sarcini auxiliare, era, de fapt, un om de seamă, adjunctul conspirat al colonelului Poliakov, atașat cultural la ambasada sovietică din Londra.

„Cirtă” este un agent de penetratie, poreclit astfel pentru că ajunge să se infiltreze și să se adapteze perfect mediului în care se află, fiind de cele mai multe ori în condițional al celor asupra cărora se acționează. „Cirtă” sînt o mară deosebit de scumpă, datorită timpului lung necesar infiltrării, 15—20 de ani. (N.T.)

Poliakov însuși era un profesionist de elită. Lucra sub această acoperire, care-i oferea posibilitatea unor contacte facile cu Karla. În această calitate, zisa organiza întâlniri de specialitate în universități și societăți culturale britanice, în timp ce preocuparea sa nocturnă era să obțină informații și să-i instruiască pe „Gerald” în baza instrucțiunilor primite de la Karla și Centrul moscovit. În acest scop, Poliakov utiliza oameni de legătură, iar Ivlov s-a întîmplat să fie unul dintre ei pentru o bună perioadă. Măsurile întreprinse pentru securitatea „cirtă” erau remarcabile: rapoartele scrise de la Londra către Centru, după codificare, erau fracționate și trimise prin curieri independenți. Din cîte spusese Ivlov, erau săptămîni în care „Gerald” furniza și cîte treizeci de role cu materiale filmate. Alte informații erau transmise prin conversații înregistrate pe bandă, a căror redare necesita aparatul deosebit de complex. Întîlnirile se făceau fulger, întotdeauna după un alt tipic. După spusele lui Ivlov, „cirtă” era ofiter superior, cu o funcție de răspundere în Departament.

— Cum motivează acest gest Irina? întrebă uluit Smiley.

— Dragostea pentru mine, sentimentele care s-au născut fulgerător în puținele clipe de desfătare, adăugă Tarr. Iată ce-mi scrie Irina: „N-ai vrea să acuz vreun englez de trădare, tocmai acum cînd, datorită ție, am început să-l iubesc pe englez. Mă tem pentru siguranța tuturor agenților voștri trimiși în misiuni, sub diverse acoperiri, în est”. Încheierea cred că nu vă mai interesează.

— Citește-o, murmură Guillian.

— Fie. Și Tarr, ridicînd notesul mai aproape de ochi, începu: „Thomas, îți spun toate acestea din teamă. Azi de dimineață, cînd m-am trezit, Boris se holba la mine, cu ieșit din minți. În hol, la cafea, alți doi membri ai delegației mă urmăreau cu sălbăticie. Era și cineva de la ambasada noastră la masă. Nu cumva ai făcut o indiscreție? Nu cumva ai vorbit mai mult decît mi-ai dat de înțeles?”

Citind ultimele cuvinte, Tarr se făcuse foarte palid, iar mișcările se umezără și-l tremurau ușor.

— Și-acum iată, George, de ce te-am chemat și ți-am adus la cunoștință toate acestea, rupse tăcerea Lacon. Tu trebuie să ne ajuți să facem lumină. Ești cel mai nimerit. Cunoști multe lucruri din vremea lui Control, ai fost doar adjunctul lui, acum, ca pensionar, poți să te miști mai ușor fără a da de bănuț. Ce zici, accepți?

— Da-mi timp de gândire până dimineată, răspunse Smiley.
— Desigur, desigur, noaptea-i un sfetnic bun. Atunci, la culcare, e foarte tîrziu.

Dimineată, cînd soarele trecuse mult de linia orizontului, Smiley și Lacon încheiau o discuție îndelungată. Ieșiră în parc. Lîngă grajduri, fetița lui Lacon se juca cu un poney. Continuă dialogul:

— Informațiile „Witchcraft” ale lui Percy Alleline mai există? se interesează Smiley.

— Nu știam că ai avut acces la aceste date, dar dacă tot mă întrebi, îți răspund: da. Sursa se numește „Merlin”, iar rezultatele activității sale, „Witchcraft”. Departamentul n-a mai obținut vreodată informații altfel de bune.

— Se află în continuare supuse aceluiași proceduri speciale de pe vremuri?

— Bineînțeles, și sînt convins că după cele întimplate se vor lua măsuri și mai riguroase.

— Eu n-aș proceda așa, zise Smiley gînditor. „Gerald” ar putea mirosi ceva și s-ar da la fund.

— De fapt, ai dreptate. Toate posibilitățile noastre de control sînt în mîinile Departamentului, poate chiar în ale „cîrțitei”. Nu putem face filaj, nu putem asculta și intercepta corespondența, nu putem lua măsuri de limitare strictă a accesului la secretele mai delicate. A face oricare dintre lucrurile acestora ar însemna un risc de a-l alerta pe „Gerald”. E o problemă veche de cînd lumea: pe spion cine-l poate spiona?

— Dacă n-ai altă soluție, apelează la cei de la securitate. Ei sînt experți și ți-ar face o treabă bună.

— Nu-mi pot permite nici riscul acesta. Avem oameni în teren și nu le-aș acorda nici o șansă dacă s-ar amesteca securitatea.

— Cîți mai aveți?

— Cu aproximație, șase sute, din care, dincolo de Corrină, vreo o sută douăzeci pe care-i finanțăm. Din hîrtiile care-mi trec prin mîină înțeleg că majoritatea lor sînt activi în prezent. După cum vezi, singurul lucru pe care i l-aș putea spune ministrului apărării este că te vei ocupa tu însuși de rezolvarea acestei chestiuni. La urma-urmei, sînt toți din generația ta, ai obligații și, ca să fiu sincer, nici nu există, pe moment, altă soluție.

Ajunși în preajma grajdurilor, Smiley mîngieie afectuos un armăsar impunător, fără să dea vreun semn că recepționase mesajul.

— Ei, ce zici, accepți?
Smiley rămase pe gînduri. Privea un punct fix, imagină, aflat undeva, în coama stufoasă a armăsarului.

— Și tot în legătură cu istoria asta, adăugă după puțin timp Lacon, nu știi ce mă face să cred că rezolvarea este legată de numele lui Jimm Ellis. A fost prietenul lui Bill Haydon, nu? Mi se pare chiar că au fost colegi și la Oxford...

— În fine, îl întrerupse brusc Smiley pe Lacon, am să fac ce-mi stă în putință...

Smiley rămase singur la capătul îndepărtat al grajdului, sub copacii care-și scuturau roua în adierea unui vînt cald, venit din sud. Încerca să-și controleze respirația și să-și adune gîndurile. Ca o boală veche, supărarea îl luase prin surprindere. De cînd se pensionase, cei de la Departament îl negaseră cu desăvîrșire existența, iar el se detașase de tot ce i-ar fi putut aminti de ei: ziare, foști colegi, cancanuri de culise. După o viață trăită pe seama inteligenței și a memoriei, își dedicase timpul disponibil noli sale profesioniști: de a uita. Acum Smiley se văzu neputincios să mai împiedice torentul de amintiri care îl copleșeau. Haydon — numele acesta veni ca un duș rece. „Am auzit că tu și Bill Haydon, îl spusese odată Martindale, ați împărțit totul într-o vreme, inclusiv pe Ann”.

Smiley își privi mîinile durdulii, care-l tremurau. Se simțea bătrîn, neputincios? Ori înfricoșat de mișcune? Sau doar îngrozit de ce-ar putea găsi la capătul ei?

Primii pași

Peter Guillam era un tip ale cărui loialități erau minate de sentimente. Tatăl său, un om de afaceri francez, fusese spionaj pentru Departament, iar mama lui fusese cîrmăre. Guillam însuși sub acoperirea de funcționar în transporturi, își recrutase mai mulți agenți în Africa, socotită unii drept zonă de pedeapsă. Lucrase și la Londra, la

tîmni speciale.

Ținînd seama de toate acestea, Smiley hotărîse

rință din propriul
în primul rînd,

Departamentului. În al
ționare, conținînd

și ea pensionară, fostă șefă a Serviciului special de urmărire și investigații.

— Poliakov, pronunță el apăsut, Alexei Alexandrovici Poliakov, atașat cultural la ambasada sovietică din Londra. Așa cum ai prevăzut tu, a ieșit din nou din birlog. Ce poți să-mi spui despre el?

Fără să se codească prea mult, Connie își începu povestirea, dar nu cu Poliakov, cum crezuse George, ci cu Stanley, un trădător mărunț, aflat în slujba Centrului din Moscova. Fusese preluat, la mîna a doua, de la olandezi și trimis în Anglia pentru anchetare. Așa cum bănuiseră cei ce acceptaseră tirgul, Stanley era un mic filon de aur, care le scăpase celor de pe continent, dar nu și unor englezi meticuloși. Stanley trădase în timp ce se afla într-o misiune în Olanda. De profesie ucigaș, fusese trimis să lichideze un fugar rus, care stătea în Moscova. Fascinați de tehnica de spionaj a sovieticilor, olandezii insistaseră la interogatoriu pe obținerea elementelor privind echipamentele destinate îndeplinirii ingratei sarcini. Ignorînd elementul esențial, locul unde se făcea pregătirea, o școală nouă, secretă și total necunoscută în Occident. Cîrînd insistent detalii despre această școală, Departamentul a aflat că în interiorul ei exista un minicentru de instruire pentru agenții cei mai conspirați. La acea vreme se aflau acolo cîine ofițeri, unul dintre ei fiind Poliakov, interogator, bineînțeles, pe adevăratul său nume colonelul Gregor Viktorov.

— Șapte ani din nouă, cît a stat Poliakov la ambasada din Londra, nu l-am putut prinde cu absolut nimic, spuse Connie și începu să citeze, fidel, din memorie fișa lui Poliakov: absolvent al Universității din Leningrad, atașat cultural cu rang de secretar doi, căsătorit, dar aflat singur în Anglia, fiu de muncitor, perioada de tinerețe necunoscută. Locuia într-o casă pe care oamenii lui Toby Esterhase o urau, datorită poziției sale ingrate și potrivnice oricăror metode de supraveghere. Își trăia veridic acoperirea. Era cel mai pre-

Timp de șapte ani, toți cei care s-au ocupat de el puteau să jure că Poliakov nu era decît ceea ce declara că este, nici o umbră de îndoială nu plana asupra lui. Dintre cei trei atașați culturali, el singur se ocupa la început să ofere flori persoanelor oficiale în ocazii festive. În primele luni, Polia-

fire contra una că Poltakov avea o „cîrșă” în contact. Așa
de toate acestea, Percy mi-a ordonat să nu mă mai ocup
Poltakov.

afiat cu surprindere ca tegea lui nu conștientiza că o : că nu se
de presimptiv de din compo, ceea, mai pres, po
fi, ceea țate ca o țara.

„Operația” a fost luată în discuție de către Peter. Pe pagina imediat următoare a registrului există o notă, care sună așa: „Oncu Iumariu a plănuțat să fie scuturată de la Depozițiunile din Lăzari” și poartă data de 24.09.1941.

— Vinerea trecută? Dar nu-i asta ziua când s-a întors
Tart în Anglia?

— Exact. Și încă ceva: l-am găsit pe Jimm Ellis; este
plimbându-se pe lângă T. A. și se poartă cam ciudat cu ceilalți profesori. Am să
merg să-l caut.

trol. Fără vreo aprobare din Londra, se încălece că Alleline se amestecase într-o combinație a americanilor. El avusese înțelegerea pentru americani o simpatie care, de această dată, i-a fost de rău augur. Combinația a eșuat, companiile petroliere britanice erau furioase, iar Alleline se văzu nevoit să dea bir cu fugiții. Atunci, Percy a pretins că intrase în această afacere din ordinul lui Control, dar că acesta, cînd trebuia să se încurce, l-a lăsat să se descurce singur. După eșec, Alleline a fost rechemat la Londra, dar pentru un om de talia lui nu i s-a putut găsi post decît cel de șef la personal. La vremea aceea, Departamentul se afla într-un puternic proces de transformare. Se vorbea pe la colțuri că urma să se constituie o unitate complet nouă, care să înlocuiască vechea structură. În această atmosferă de

... de director operativ. Cîteva luni mai tîrziu, într-o scrisoare

... de la

Răsfoind aceste pagini, Smiley zîmbi cînd constată

... de la

Uita-te puțin la prostia asta, îi spuse
... pagini

viind un exercițiu naval din Mediterană și Marea Neagră. Se intitula simplu: „Raportul numărul 1”. De luni de zile se ... Departamentul ... Raportul era foarte detaliat, dar conținea elemente pe ... raport îl putea fi considerat ... un ... de dezinformare trimise de

- De unde aveți raportul? îl întrebă Smiley pe Alleline.
- Percy nu ne poate spune, răspunse Control.
- Analizăți ce părere au?
- Nu l-au văzut încă, se grăbi să precizeze Alleline.
- Și, totuși, de unde îl aveți?
- Percy a și inventat deja un nume conspirativ, nu-ți face griji.
- Ce ofițer are cazul? Cine mai are acces la el?
- Sursa „Merlin”, spuse Alleline. Este un informator infiltrat foarte sus și cu acces la cele mai înalte niveluri ale forțelor politice sovietice. Informațiile sale au fost codificate „Witchcraft”. Identitatea acestei surse este secretă și nu am voie să o divulg. Este rezultatul unei activități îndelungate de cultivare realizată de mai mulți ofițeri de-ai noștri. Nu pot să vorbesc deschis pentru că s-au făcut prea multe desconfirări, au fost și multe cadere. Principiile de baza ale muncii noastre au fost uitate de o bună bucată de vreme...

Smiley se adînci tot mai mult în lectura dosarelor aduse de Lacon. Era descrisă atmosfera din ultimele luni de viață ale lui Control, cînd acesta nu spunea nimănui la ce lucra; dacă Smiley întreba pe vreunul din secretari ce face șeful, i se răspundea scurt: „Finalizează un caz”.

Timp de șase săptămîni, conform datelor din dosar, raportul „Witchcraft” a rămas fără succesor. Alte secții ale Ministerului Apărării s-au asociat entuziasmului amiralității față de raportul inițial; Alleline persista în a cere limitarea circulației raportului. Cercurile specializate începuseră să-și

Intrevederea cu Bland a fost chiar mai scurtă și mai dură decât cea cu Esterhase. Roy nici măcar nu s-a ostenit să mintă. Dosarele nu încreau nici ele să ascundă accesul la Bland la „Witchcraft”.

„Nu-mi mai rămîne decât Bill”, gîndi Smiley. Pînă se încurcase Ann cu el, credea că-l cunoaște suficient de bine

pe Bill. Dar acum, după ce l-a văzut pe el, se simțea înșelată. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este. Bill nu era ceea ce credea că este.

En bănuș se pune că totuși se poate să-l explice Smiley.

Credea că asta este treaba lui. Bland a răspuns Bill, cu un zîmbet viclean.

— Roy face traduceri, spuse Smiley. Tu întocmești notele explicative, totul se dactilografiază la mașina ta de scris.

— Pe Percy Alleline îl exclud, deci, de la bun început?

— Categorie.

— Asta înseamnă că-l exclud și pe „Merlin”. Pe el l-ai bănuș numai dacă ar fi sursa mea? Ce s-ar fi întimplat dacă eu, Bill Haydon, aș fi năvălit în biroul lui Control, spunându-i că am dat lovitura și că vreau să lucrez singur?

— „Frumos din partea ta, Bill, mi-ar fi spus Control, faci cum vrei”. Iar pînă acum, în loc să mi te fi trimis pe cap, mi-ar fi dat și o medalie.

— Dar el credea sincer că Percy se afirmă.

— Așa este, dar și eu, la rîndul meu, vreau să ajung șef, m-am saturat să tot fiu jumătate pictor, jumătate spion, este timpul să fiu ceva.

— Și atunci pe Percy cine-l dirijează?

— Karla, cine? Un individ inferior, cu surse din înaltă societate. Eu răspund de zona sovietică; eu mi-am dedicat cei mai buni ani din viață, am organizat rețele, am trimis agenți recrutori. Voi, cei de la etajul cîmpii, ați uitat pesemne

ce trebuie să conduci o activitate în est, în care, uneori, îți trebuie și trei zile ca să lași un mesaj, pentru că, pînă la

acum, nu ai mai avut nici o idee despre ce trebuie să faci. Și, în plus, tu

credeai că de la mine poți să ai informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

informații, dar nu îți pot da informații. Eu îți pot da

arta. Fiecare, deocamdată, menționează organizarea „mărilor mari” în țară. Plăcu de pe ușa te împiedică. Sesiunile de limbă străină s-au încheiat. Pentru a avea ceva de vorbit, sărăcuțelul pe ușa din cele două oneturi și ușa cea dechisă de un aer cald dintr-o încăpăre sperioasă.

Într-o cameră pentru așteptare, în timp ce ține la oarecare distanță de stăruitorul pe care îl caută, Peter și Alwin se uită la un tablou. Așa că, pe lângă „mări”, există în țară ceva arhivă, a zîmbit. Adesea, când baron din Buxton era în vizită, el era însoțit de un bărbat care îl conducea prin toate cele dintr-o casă, în special în muzeul său. Peter și Alwin au văzut că, în afară de tablouri, în țară există și un muzeu. Așa că, în timp ce Alwin și Peter se uită la tablouri, Peter și Alwin se uită la tablouri. Așa că, în timp ce Alwin și Peter se uită la tablouri, Peter și Alwin se uită la tablouri.

Într-o cameră pentru așteptare, în timp ce ține la oarecare distanță de stăruitorul pe care îl caută, Peter și Alwin se uită la un tablou. Așa că, pe lângă „mări”, există în țară ceva arhivă, a zîmbit. Adesea, când baron din Buxton era în vizită, el era însoțit de un bărbat care îl conducea prin toate cele dintr-o casă, în special în muzeul său. Peter și Alwin au văzut că, în afară de tablouri, în țară există și un muzeu. Așa că, în timp ce Alwin și Peter se uită la tablouri, Peter și Alwin se uită la tablouri.

Împingînd ușa din spatele sălii, intră în holul principal. Peter și Alwin se uită la un tablou. Așa că, pe lângă „mări”, există în țară ceva arhivă, a zîmbit. Adesea, când baron din Buxton era în vizită, el era însoțit de un bărbat care îl conducea prin toate cele dintr-o casă, în special în muzeul său. Peter și Alwin au văzut că, în afară de tablouri, în țară există și un muzeu. Așa că, în timp ce Alwin și Peter se uită la tablouri, Peter și Alwin se uită la tablouri.

procedee. Să în dosarul ei al lui să-l lase? Indiferent, îl pune pe birou și se îndoaie spre înțelegerea.

Într-o cameră pentru așteptare, în timp ce ține la oarecare distanță de stăruitorul pe care îl caută, Peter și Alwin se uită la un tablou. Așa că, pe lângă „mări”, există în țară ceva arhivă, a zîmbit. Adesea, când baron din Buxton era în vizită, el era însoțit de un bărbat care îl conducea prin toate cele dintr-o casă, în special în muzeul său. Peter și Alwin au văzut că, în afară de tablouri, în țară există și un muzeu. Așa că, în timp ce Alwin și Peter se uită la tablouri, Peter și Alwin se uită la tablouri.

Într-o cameră pentru așteptare, în timp ce ține la oarecare distanță de stăruitorul pe care îl caută, Peter și Alwin se uită la un tablou. Așa că, pe lângă „mări”, există în țară ceva arhivă, a zîmbit. Adesea, când baron din Buxton era în vizită, el era însoțit de un bărbat care îl conducea prin toate cele dintr-o casă, în special în muzeul său. Peter și Alwin au văzut că, în afară de tablouri, în țară există și un muzeu. Așa că, în timp ce Alwin și Peter se uită la tablouri, Peter și Alwin se uită la tablouri.

În gînd, Guillam începu să măsoare distanța dintre masa sa și ușa din spate, unde paznicul mătăla. Aprecie că erau cinci pași, iar la doi pași de ușa se afla un dulap masiv cu hărți. Punîndu-și un creion între dinți, luă dosarul „Testify” și începu să scrie. În timp ce scria, el se uită la ușa din spate pentru Varsavia și începu să scrie. În timp ce scria, el se uită la ușa din spate pentru Varsavia și începu să scrie. În timp ce scria, el se uită la ușa din spate pentru Varsavia și începu să scrie.

— La telefon, domnule, murmură el.

— Ei drăcie, exclamă Guillam, adîncit în studiul hărții. Cine este?

— Exteriorul. Un garaj cred, în legătură cu mașina dumneavoastră. Spuneți-mi, vă rog, să vă transmită, vă rog, să vă transmită.

Guillam ținea dosarul „Testify” cu ambele mâini, pîrînd cu o parte dintr-o mînă și cu cealaltă dintr-o mînă. Stăruitorul pe care îl caută, Peter și Alwin se uită la un tablou. Așa că, pe lângă „mări”, există în țară ceva arhivă, a zîmbit. Adesea, când baron din Buxton era în vizită, el era însoțit de un bărbat care îl conducea prin toate cele dintr-o casă, în special în muzeul său. Peter și Alwin au văzut că, în afară de tablouri, în țară există și un muzeu. Așa că, în timp ce Alwin și Peter se uită la tablouri, Peter și Alwin se uită la tablouri.

„Când vei avea o părere despre mine, spune-mi-o, Peter. Ai numărat lor?” Și apoi, iritat: „Stai o clipă!”.

Întreabă-l în așa manieră și, luând receptivul lăpt de pept pentru că era foarte interesat ca aceasta să venită să nu fie înregistrată, strigă portarul:

— Alwin, aruncă-mi, te rog, sacoșa aceea pentru o clipă, te rog.

— Poftiți, domnule. Să o deschid?

— Nu, arunc-o aici, la picioarele mele. Mulțumesc

Acum se apăsă și trase fermamentul în care prăzise cărțile. Cărțile erau date se știu dintr-o dată în fața lui Alwin. „Testify”! Scrie pe cel fals și apoi, în timp ce se deschidea, misca în fața doarului. „Testify”! și sacoș. Pe se apăsă fermamentul, și se deschise. Într-o secunda, Alwin se aplecă și luase dintr-o dată dintr-o dată se să-lui Alwin și o întorsă în sus de acestora un dosarul cel fals. Iși mai făcu de lucru la dulapul cu hârti și

și se aplecă și luase dintr-o dată se știu dintr-o dată în fața lui Alwin. „Testify”! Scrie pe cel fals și apoi, în timp ce se deschidea, misca în fața doarului. „Testify”! și sacoș. Pe se apăsă fermamentul, și se deschise. Într-o secunda, Alwin se aplecă și luase dintr-o dată dintr-o dată se să-lui Alwin și o întorsă în sus de acestora un dosarul cel fals. Iși mai făcu de lucru la dulapul cu hârti și

și se aplecă și luase dintr-o dată se știu dintr-o dată în fața lui Alwin. „Testify”! Scrie pe cel fals și apoi, în timp ce se deschidea, misca în fața doarului. „Testify”! și sacoș. Pe se apăsă fermamentul, și se deschise. Într-o secunda, Alwin se aplecă și luase dintr-o dată dintr-o dată se să-lui Alwin și o întorsă în sus de acestora un dosarul cel fals. Iși mai făcu de lucru la dulapul cu hârti și

Smiley față-n față cu Karla

Una din primele păreri care i-au venit în minte pentru că de fapt, în momentul în care se aplecă și luase dintr-o dată dintr-o dată se să-lui Alwin și o întorsă în sus de acestora un dosarul cel fals. Iși mai făcu de lucru la dulapul cu hârti și

și se aplecă și luase dintr-o dată se știu dintr-o dată în fața lui Alwin. „Testify”! Scrie pe cel fals și apoi, în timp ce se deschidea, misca în fața doarului. „Testify”! și sacoș. Pe se apăsă fermamentul, și se deschise. Într-o secunda, Alwin se aplecă și luase dintr-o dată dintr-o dată se să-lui Alwin și o întorsă în sus de acestora un dosarul cel fals. Iși mai făcu de lucru la dulapul cu hârti și

[illegible]
$$E_{\text{eff}} = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{E_1} + \frac{1}{E_2} \right) \quad (1)$$

altare, maristul i-a dat agentului un bilet de avion cu di-

Hudney Pina a fost dezmetecată, autoritățile indiene l-au arestat și l-au închis. L-am vizitat în închisoare, cu să-l las să încheie „un contract de asigurare”, cum îl spunem noi. Nu avea prea mult de ales, rețeaua lui din California fusese scutită de moarte, americanii lăsând să se înțeleagă, din nou.

...situație dezastruoasă, pierzând din țară să lucreze în străinătate, acțiunea eșuase, iar el nu se putea întoarce acasă, pentru că acolo îl aștepta „strengul”. Nici noi nu-l puteam ține la noi în stare de acasă, așadar, amputăm ca el nu va putea...

$\frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & -1 \end{pmatrix} \frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & -1 \end{pmatrix} = \frac{1}{2} \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & -1 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & -1 \end{pmatrix} = \frac{1}{2} \begin{pmatrix} 2 & 0 \\ 0 & 2 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{pmatrix} = I$

[illegible]

$\rho_{\text{eff}} = \rho_{\text{eff}}^{\text{eff}} + \rho_{\text{eff}}^{\text{eff}}$

cova pentru consultări culturale; în al treilea rând, la puțin timp după căsătoria Merlin și Alleline, căsătoria este marcată de o serie de evenimente care pot fi considerate ca fiind "crizele" Stărușii. Astfel, în luna aprilie, după ce a fost înregistrat în Căminul de la Ștefănești, căsătoria este marcată de o serie de evenimente care pot fi considerate ca fiind "crizele" Stărușii. Astfel, în luna aprilie, după ce a fost înregistrat în Căminul de la Ștefănești, căsătoria este marcată de o serie de evenimente care pot fi considerate ca fiind "crizele" Stărușii. Astfel, în luna aprilie, după ce a fost înregistrat în Căminul de la Ștefănești, căsătoria este marcată de o serie de evenimente care pot fi considerate ca fiind "crizele" Stărușii.

Întrebări și răspunsuri despre Jimm Ellis

— Fie-ar să fie, nu mai înțeleg nimic, declara ministrul. Materialele „Witchcraft” sînt extraordinare. Cu o lună în urmă am fi putut obține pentru ele orice, iar acum băgăm capul în nisip și prețuim că totul este o de/informare a rușilor.

— Nuş ştiam că lucrurile stau chiar așa. La urmarea, am mai avut și noi, din când în când, control asupra rețelei rușii și am putea spune că ne-am descurcat foarte bine. Le-am oferit cele mai bune informații de care dispuneam despre rachete și strategii de război. Le-am aruncat agenții de care ne puteam lipsi, le-am asigurat comunicăți bune. Spate, de fapt, de la noi.

Acesta era prețul pe care-l plăteam ca să ne putem distanța de dușmani. Sînt sigur că și Karla ar face la fel dacă ar avea controlul asupra rețelei noastre. Ar face chiar mai mult, dacă se are în vedere și piața americană. Ca sovietici, Karla ar da englezilor aproape orice dată, în schimb, i-ar putea cumpăra pe americani.

$$F_{\text{eff}} = \frac{F_{\text{max}}}{1 + \exp\left(\frac{d - d_{50}}{d_{90} - d_{50}}\right)}$$

plece în concediu, pentru o lună, în sudul Franței, când Moșu și l-a dus la șeful său, în birou.

— Știi exact în ce zi se întâmpla asta? întrebă Smiley.

personale

...team și să mă port ca și cum nimic nu se întâmplase. Am
bătut în apropiere și s-a dus la mașină. După ce l-am văzut
că s-au recunoscut, m-am îndreptat spre Brno. Acolo, aștep-
tând într-un restaurant, am auzit un ospătar vorbind despre
împușcarea unor contrarevoluționari în pădure. Am ascultat
apoi comunicatul de la radio. N-am avut încotro și am aștep-
tat până luni. Mă gîndeam că poate apare cineva cu mesajul
lui Jimm. N-a apărut nimeni. M-am întors la Londra marți
noaptea și, împotriva ordinelor lui Jimm, am încercat să-l
găsesc pe Control. N-am reușit. Era în spital și n-am putut
afli la care. La scurt timp am fost chemat și anchetat. M-au
întrebat cînd l-am văzut ultima dată pe Jimm Ellis și le-am
spus că nu-mi aduc aminte. După anchetă, Toby mi-a dat o
sută de lire și m-a pus pe liber.

— Lui Jimm ce i s-a întâmplat? tu trebuie să știi. Printre
emigranți mai umblă zvonuri. Cum l-a răscumpărat Bill
Haydon?

— Nu mai am de mult legături cu emigranții. Știu că pe
Jimm l-au împușcat în spate, l-au prins și l-au băgat în în-
chisoare. Mai știu că pentru oamenii noștri de acolo a fost
și mai rău. Și Max începu să enumere pe degete agenții din
cele trei rețele cehoslovace, care fuseseră prinși și împușcați.
Este un preț prea mare, George, atîtea sacrificii pentru un
singur englez ciuruit de gloanțe.

— Poate, totuși, nu a fost Jimm. Poate altcineva a trădat
rețelele.

— Un Bloody Mary, comanda Smiley, și

— N-am mai întâlnit de mult pe cineva din Departamen-

— Nu-i chiar așa. Dealtfel, am ars scrisoarea ta, de în-
mînu nimic. Oricum, venise prea tîrziu. Se terminase totul.
Nu cred că scrisoarea l-a determinat să te oxidească, continua

— Nu te învinuiesc cu nimic. Eu am greșit, nu trebuia
să o fi scris.

— Aiurea! Ai făcut-o spre binele serviciului. Dar poate
ca te-ai amestecat în cazul Jimm Ellis?

— Da, s-ar putea să ai dreptate.

Se hotărî să prînzasecă imediat, intrucît Jerry avea
de scris un articol pentru numărul de a doua zi al ziarului
pentru care lucra. În timpul mesei, Jerry începu să-i povestească

Ellis.

Totul se petrecuse cu un an în urmă. Restaurantul
„Sport“ din Praga era puțin peste posibilitățile ziaristului
occidental mijlociu. Majoritatea își făceau veacul la „Cosmos“
sau la „Internațional“, dar Jerry Westerby alesese „Sportul“.
Se împrietenisese cu barmanul, pe nume Stanislav. Chiar și

Une ori îi vînduse lui Toby ponturi, care să-l pună pe acesta
pe vreo urma bună, fie și numai afaceri cu valută sau specu-
lă la bursa neagră.

— Inițial lucram direct cu Roy Bland, dar mîni apoi l-au
promovat și am rămas cu Toby.

Niste date nu prea concludente

Așteptînd noaptea, singur în camera sa de hotel, Smiley mai luă o dată dosarul pe care-l adusese Aaron ultima oară. Data de la sfîrșitul anilor '50, cînd Departamentul, ca toate serviciile similare din Whitehall, era obligat de concurență să analizeze atent loialitatea personalului său. Majoritatea referințelor erau de rutină, interceptări telefonice, rapoarte de filaj, discuții cu foștii profesori, prieteni sau colegi ai celor aflați în verificare. Dintre toate, un document îl atrăgea pe Smiley ca un magnet, era o scrisoare prinsă în opis, sub titlul „Haydon către Fanshawe, 3 februarie 1937”. Mai exact, era o recomandare scrisă de mîna a studentului Bill Haydon trimisă îndrumătorului său, agent recrutor al Departamentului, prin care îl prezenta pe Jimm Ellis drept candidat la recrutare pentru spionajul britanic. Era prefăcută de un text explicativ, făcut de luătorul de la personal. „Cei doi, scriu autorul prefaței, fac parte dintr-un club al claselor de sus, în special al foștilor absolvenți ai Universității din Eaton, iar Fanshawe este fondatorul lui”. Tenta politică a clubului, din care făcuse parte și tatăl lui Haydon pe vremea lui, era fără conservatoare. Fanshawe era un înflăcărat susținător al Imperiului, iar „alesul”, potrivit pentru Marele Joc.

„Destul de ciudat”, gândi Smiley și-l amintea pe
când făcuse unele cercetări asupra tinărului Ellis. Probabil că-l
cunoștea ca pe un atlet de performanță. Dar astfel că nu-l un

¹ Activitate de spionaj (NT)

1. The first step is to identify the *problem* or *issue* that needs to be addressed. This involves understanding the current situation, identifying the stakeholders involved, and determining the goals and objectives of the project.

2. The second step is to conduct a *feasibility study* to determine whether the project is viable. This involves assessing the resources available, the risks involved, and the potential benefits of the project.

3. The third step is to develop a *detailed plan* for the project. This involves identifying the tasks to be completed, the resources required, and the timeline for completion.

4. The fourth step is to *implement the plan*. This involves executing the tasks identified in the plan and monitoring progress to ensure that the project is on track.

5. The fifth step is to *evaluate the results* of the project. This involves comparing the actual results against the goals and objectives identified in the plan, and identifying any areas for improvement.

neală, când ne-am dus în parcare, iar Jimm Ellis a făcut două-

drumătorul lui Jimm dezaproba orice aluzie la Ellis, cum că

noroc, „va vedea pământ”. Și adormi.

ley era acum unul din pușinii săi colegi de care nu avea de ce să se teamă.

La motelul unde trăseseră, Smiley aranjase totul după tipic. Pusese cele două scaune la distanță egală de masa pe care se afla o sticlă de votcă și un platou cu somon afumat. Dispoziția sa, spre deosebire de a lui Jimm, era deosebit de bună, iar mișcările sigure și precise.

— Cred că ar trebui să ne simțim bine, spuse Smiley zimbând discret. Ia povestește-mi cum îți place munca de profesor? Știu că într-o vreme o doreai grozav.

Jimm evită răspunsul și se așază mai bine pe scaun. Privirea îl alina pe sticla de votcă.

— Dar ce s-a întâmplat cu tine de te-ai dat la fund? insistă, din nou, Smiley.

— De ce nu te uiți în dosar, dacă te interesează, miră Jimm. Nu-mi place jocul de-a cîinele cu pisica. Dacă vrei

— Așa ar fi trebuit să fac numai că, între timp, Control a murit, iar pe mine m-au dat afară înainte să te fi întors tu.

— Doamne sfinte! murmura el, și fața i se lumina brusc.

— Nu ți-au spus nici măcar atât? Da, de înimă.

— Cine i-a luat locul?

— Bine, Jimm, dar ce ai vorbi voi la ancheta dacă nici măcar lucru nu știi?

— Fata lui Jimm se contorsionase

— Și tu ce naiba mai vrei de la mine, George? Am tras o linie și gata. Așa mi-au cerut ei să fac. Am început o viață nouă și vreau să uit totul.

— Care ei, Jimm? Roy, Bill, Percy? întrebă Smiley.

Te-au spus ce s-a întâmplat cu Mary? întrebă Smiley.

— Dar cu rețelele ce s-a întâmplat?

60

— Ai fost deosebit de interesat în ceea ce privește asta

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Mă gândeam că ai putea să mă ajuti să mă

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Ai fost deosebit de interesat în ceea ce privește asta

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Mă gândeam că ai putea să mă ajuti să mă

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Ai fost deosebit de interesat în ceea ce privește asta

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Mă gândeam că ai putea să mă ajuti să mă

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Ai fost deosebit de interesat în ceea ce privește asta

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Mă gândeam că ai putea să mă ajuti să mă

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Ai fost deosebit de interesat în ceea ce privește asta

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Mă gândeam că ai putea să mă ajuti să mă

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Ai fost deosebit de interesat în ceea ce privește asta

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Mă gândeam că ai putea să mă ajuti să mă

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Ai fost deosebit de interesat în ceea ce privește asta

— Căci tu ai fost pe lângă mine în momentul în care

— Mă gândeam că ai putea să mă ajuti să mă

61

Sau, mai bine, să-l ducă Steeve și să-l ducă la Control prin intermediul pe care îl avea în relații personale cu unii din oamenii din Control. De fapt, Steeve nu avea nici o idee despre cum să facă asta. El nu era un om de acțiune, ci un om de gândire. El se gândea la toate lucrurile și se gândea la toate lucrurile. El se gândea la toate lucrurile și se gândea la toate lucrurile. El se gândea la toate lucrurile și se gândea la toate lucrurile.

tombră

— Control avea vreo idee referitoare la mobilul trădării lui Steeve? întreba Smiley.

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

— Control verificase ceva din toată povestea asta?

— Nu știu. Mi-a spus doar că generalul era bine documentat.

terenic în umarul drept. Într-o clipă, un bărbat în fotografie, pe care-l cunoașteam foarte bine, se arăta în fața bărbatului în fotografie și îl privea în ochi. Am rămas în stare de șoc și am rămas în transportul. Mă visam acasă, în St. James, povestindu-i lui tatăl în ce fașă era să ne băgam.

ce ştia. Primul subiect şi cel mai la îndemână era însăşi opera
de artă. Într-o zi, când se afla în atelierul său, a văzut un
tablu pe Steveek. Mai întâi i-a mai întâi va nega totul. Apoi va
teacunoaşte ca este spion.

identitatea agenților celor trei rețele din Cehoslovacia.

St...

... ..

despre existența „mărului putred”.

- Dar despre grafic?
- Nu, la început, nu

5. — Ştiu pentru că le spunea Gheorghiu, zicându-le:

alt de adinc erau singurele care ii mai ramasesera

Vorbiseră mai mult despre Roy Bland. Despre cum se înțelegea Roy cu Esterhase și cu Alleline, ce credeau Bland de Roy și ce se va face dacă Bill va înceta să-l mai ocozească.

- A mai amintit de cineva?

- De Esterhase. Miștelul voia să știe cum puteai avea atâtă încredere într-un străin.

-- Despre mine ce a spus? întrebă Smiley încordat.

- Mi-a arătat o bichetă. Spunea că-l a ta, cadoul de la Ann gravată cu numele ei și cu o dedicație pentru tine. A remarcat că dură aventura lui Bill cu Ann, dedicația ar fi trebuit modificată. M-am răstît la el, spunându-i că nu poate îndoa un om ca Bill după astfel de lucruri. El este artist, vede lumea altfel decât noi, cei de rând. La asta omulețul a ris și mi-a spus: „Nu știu că pitează atât de bine”. N-am mai putut suporta și l-am înjurat, după care l-am zis: „Dacă ai ceva și voi un Bill Haydon de partea voastră, ați câștigat războiul”.

Bine l-ai mai zis remarcă într-un tirziu Smiley, ca și cum ar fi comentat o dispută îndelungată. Și care au fost concluziile tale în urma acestor acțiuni? Îmi poți da niște indicii, suspiciuni, ceva?

-- Știu, îl întrerunse Smiley, ești omul de acțiune prin

- Am așteptat acolo ca să apară Control.

restul de cărămizi din Depo.

mi-a dat 1000 de lire și mi-a ordonat să nu discut cu nimeni, pentru că se întreprindeau măsurii la cel mai înalt nivel și le puteam strica. „Poartă-te ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat”. Și așa am procedat.

- Toby a făcut referinți concrete la cîntecul lui Tinker și Taylor?

Bineînțeles.

Dar Bill cunoștea legenda asta?

- Nu, el era plecat din țară.

Cine îi-a spus?

- Toby.

-- Deci, nu l-ai mai văzut pe vechiul și bunul tău prieten după „Testify”?

- Disparuse fără urme. Regret că nu am fost aici la plecarea sa, Control mă îndepărtase cu bunăștiință.

-- Dar tu, de ce mă cauți?

- Am simțit că trebuia în care mă trimitea Control era puțin cam dură. Voiam să mă consult cu tine referitor la dispozițiile primite.

curie postala

detentiei, cealaltă înfațișa un individ care asistase

— Pufin înainte de plecarea mea, răspunse Jimm. Ne-am întâlnit purca pe un hol la Departament.

-- Si ce ati discutat ?

Smiley îl duse pe Jimm pînă în apropierea școlii, unde se afla autorulota. Pe drum se gîndea cu regret că, după 30 de ani de activitate, Jimm era aruncat ca o mîlsă stricată, deși nu avea nici o vină. Fusese un cobai.

Oboști. Smiley înnoptă la hotelul „Castle”, din Taunton, și înainte de a adormi îl revăzu pe Kurla întorcându-i-ăbi pe față aștățul Poliakov, întrebându-l de soarta „cîrțitei” sale „Gerald”. Deodată, Toby dădu buzna în cameră, cerîndu-i agentului-boos să uite totul despre Tinker și Taylor, despre inițiatorul acțiunii „Testifi”, acun mort.

Veriga principală a fost găsită

Smiley se pregătea să-l sufletească pentru confrun-

acolo, fie ca te-ai gândit la toate. În această meserie, natu-

ce se așeza comod într-un fotoliu. Și crezi că le-am putea fo-

— Am auzit de el și mi-a plăcut comportarea. Cred că n-are nimic greu pe suflet.

iar Guillam avu sentimentul ridicol că îl minte cam mult. Spre ușurarea sa, auzi din nou soneria și se duse să deschidă.

— Ai venit singur? îl întrebă Guillam, sau te mai ajută cineva în stradă?

— Mi s-a părut totul în regulă, interveni Smiley și, pentru mai multă siguranță, privi strada de după perdea. Aș vrea să te întreb ceva, Toby, în legătură cu ce se întâmpla acolo la noi în Departament. Se poate?

Estechese dudu sambatu. 3

Au aveam suficient de lucru in exterior.

1. The first part of the paper is devoted to a review of the literature on the topic. It starts with a general introduction to the concept of the "plasma" and then proceeds to a detailed discussion of the various models and theories that have been proposed to explain its behavior. The author also discusses the experimental evidence that has been used to test these models.

...the ...

neavind ce spune, mai mult a ascultat. Altele sunt foarte
interesante despre zona europeană și americană de la

forați de amplifierea plinderilor operative Ceva pare sa

sint decimate și orice acțiune nouă

[illegible]

Cine e stanta cu Toby? Cine dirija pe Perry

... și Poliakov se înțelegeau foarte bine. Uneori îl
... el, alteori îl trimitea singur. Era o
... care o aranjau între ei. Roy, în calitate de
expert în economie, avea de să discute cu Poliakov. De să-

care se vedea cu el fiind și aceea de a-l asigura stocul de filme. Pachete de filme neexpuse și sigilate, care, bineînțeles, proveneau din Departament. Spune-mi, Toby, numele de lăptos din cele cunoscut?

De la fine poudre :

Toby începe să zâmbească.

- Ascultă, George. În ultimul timp am mai căutat și eu pe scara leonică și pot lua și singur decizi.

În Eterhase îi displăcu formularea.

[illegible]

— Adu-i pe Laron aici. Și pe Alleline, pe Bill Hayden, gantizează.
 — Fost o acoperire greașă. Ești de

„Witchcraft” n-ar fi de valoare? Niciodată. Sînt de cea mai bună calitate. Eu unul fac ce mi se spune. Mi se ordona să fii agentul lui Polakov o fac, să-i dau filme o dau. Am o pozitie foarte dificila si primejdiasa

— Imi pare rău pentru tine, Toby spuse Simley, aflat din nou lînga feteastră, de unde urma să atent piața făcî-
 — „guit ca ai venit nemotit, intreba el, aflat inca lînga perdea

— Pe cuvîntul meu, George
 — Ce ai folosi pentru o acțiune ca aceasta? Mayim?
 — Nu filaj pe jos. Aș plasa un autobuz undeva mai în-

— Bine
 — (Otrăvimen?)
 — Opt zecce. În aceste zile, poate șase. Este Craciunul și sînt și mulți bolnavi, răspuse el morozanos
 — Dar unul singur?
 — Niciodată, ești nebun? Crezi că m-am prostut?

— Fieșind de la feteastră, Simley, o altă dată, trecu în-

— Tot Alleline ăsta spus că.
 — Parec. Sau poate Bill ori
 Toby își avea deja pregătit următorul său discurs și in-

— Dacă este ceva ce pot face, ceva practic, sînt gata să
 te ajut, George. Imi face chiar plăcere dar trebuie mai întîi
 să vorbești cu Laron. Tot ce-mi doreș este să lămurim pro-
 blema asta. Numai și numai de dragul Departamentului. Nu
 doreș nimic pentru mine

— Polakov? Il întreprise Simley
 — În strada Lock Gasslem nr. 5
 — Sta cîeva acolo?
 — Diamina Mc Crai

— Da, Mc Craig face înregistrările
 — (Simley) el mi spus că mă duc acolo că
 și pe mine, cîmpun că voi utinza aparatură. Anunță cu
 mit o misiune specială și trebuie să faci tot ce-i cer
 unei întîlniri fulger cu Polakov?

— Cuie
 — Nu știu

— Vrei să ştii că nu-l interceptaţi telefonul? Aş vrea să ştiu dacă te-ai gândit să interceptezi telefonul. Crezi că te-ai suspecta la Departament?

Esterhase negă energie din cap.

— Sunt convins că nu vrei să fii implicat. Îţi vei petrece timpul în birou. Făcându-ţi treaba şi făcându-ţi găt de tine; ai mâncare în frigider.

Sub controlul lui Guillam şi al lui Smiley, Esterhase telefonă la Departament şi, puţin misterios, ceru „relaxe” pentru următoarele trei zile. Apoi formă un alt număr şi aşteptă. Se auzi un clichet:

— Buna ziua, sîmătă doamnă, spuse el degajat, văd că m-aţi recunoscut. Astă-seară vă trimit în vizită un vechi

testud în hol. Smiley îl trase de o parte pe Peter şi îi spuse în şoaptă:

— Aş vrea să mă confrătez puţin. Da-mi un avans de cîteva minute şi după aceea ne vedem în colţ, la Marlowes.

Guillam aşteptă, după care ieşi în strada Burntă inert, ceea ce reducea mult vizibilitatea. Se îndreptă spre locul indicat de George, traversă, îşi cumpără un ziar şi, mergînd uşale, observa trecătorii, blanchişti şi maşinile din faţa lui. Cînd ajunse în dreptul lui, George Smiley îl întrebă:

— Este vreo echipă?

— Nu, n-am văzut nimic.

— Peste 200 de metri voi traversa. Fii atent; caută.

Privindu-l pe Smiley cum traversează brusc strada, ca

„Cirtişa” a căzut în cursă

În Piaţa Cambridge, lumina era galbenă, iar de la etajul trei al magazinului de îmbrăcăminte, unde se afla Mendel, acoperişul Departamentului strălucise ca şi cum ar fi fost înstrăit. Era aproape miezul nopţii şi trecuseră trei ore de cînd Smiley îl pusese să vegheze.

De la fereastra patetă vedea întreaga panoramă: opt sau nouă drumuri şi alei înguste, care, fără vreun motiv întemeiat, îşi aleseseră Piaţa Cambridge ca punct de întâlnire. Mai cerceta o dată clădirea din faţa lui, care părea chiar mai

ludă, iar Mendel stă de la Smiley ca acesta era

Lui d receptorul de pe odoea, spuse încet :

— A venit Tinker, după care îi citi numărul taxului.

— Cum se comportă, întreba Smiley, de la celălalt capăt al firului.

În acel moment, în apropierea aleii principale se opri un alt taxi și o figură înaltă și lentă urcă cu precauție treptele din față, ca și cum ar fi suferit de inimă.

— A apărut și Taylor, șopti Mendel în telefon. Stai puțin, uite-l și pe Soldier.

Un „Mercedes“ 190 stopă la 100 m în stînga intrării parcului și în timp ce el mergea înapoi spre parcare, Cîteva clipe mai tîrziu se mai aprinsese o lumină în etajul patru. Era Roy Bland, ajunsese în birou.

„Ce mai trebuie să aflu acum este cine pleacă”, gîndi Mendel.

ca să conspirativă, avea, pe o distanță de 30 de metri, trei

Fix în ora 21, Millie Mc Craug deschise uşa pentru a-l

două perechi! Fiecare pereche este conectată la magnetofon

cameră se afla un raft metalic, magnetofoane. La parter, Millie păsoarele întregului sistem de care odată deschis, punea automat în funcțiune magnetofoanele cind cineva începea să vorbească.

Uc, pe care se aflau montate intreruptoarele, privi
gazin si telefona lui Lacon.

pe parte secundară fata de marea "scop" pentru care Smiley ar-
gar zise trădarea. Să-l convingă pe Allene că trădarea lui
Haydon n-o oferise Departamentului ocazia să ducă tratative cu
Karl în termenii umilitar, dacă nu și profesionali, pentru
să-l adăgeților aretăți din rețelele pe care Haydon le
vânduse. Smiley nu era împuternicit să conducă aceste trăn-
zactii și nici nu pare să o dorească, se gândea că Esterhase,
chiar și Allene erau mai bine informați ce agenți se mai
afiau, teoretic, în viață.

În vreme ce Smiley făcea aceste reflecții, Allene și
adjuții săi se retrăsese cu Potakov în sufragerie. Cei doi
înțeapă tacut în camera de zi în fața uleiului pe Haydon în
găzduțului cu deliberat. Sedinta e dursă, dar Allene îl
informa pe Lucan că nu dorește să participe la discuții că
măcar să-l vede pe Potakov o întâlnire în Lockwood. Timp
care călătorul Potakov se va consulta cu superiorii săi în
relație cu o altă nouă problemă legată de situația în pre-
cară.

Oprirea unei mașini în fața casei cu numărul 5 Intre-
pușe pentru un moment din viața. Venise la ora de amu-
nă și din ferestre a ardecată oră care îl lăsa pe Haydon

În zilele care au urmat, în Departament, s-au produs
un câmbiu. Peter V. Allene a fost scutit din funcție.
Să-l înlocuiască trebuia pentru un timp să-l înlocuiască
Peter V. Allene, înlocuit de la un timp cu un alt
în Centrală

Ancheta

Intre domeniile a treia de la evenimentul din Lock
Gardens, Smiley a fost chemat de Lucan să participe la in-
cheta. Era și o dovadă a lui Haydon. În acest răspuns, Bill
nu se scutise nici o vreme și timpul era tot mai scurt. Declina-
re, dar Smiley accepta să desfășoare conferența sau, va spune
lăsa să-l desprindă de la treabă.

Întrebat de agentul de anchetă căsătorie cu Lucan pe Haydon
încheta și lăsa de detestă, înțelegându-se că nu este
născut de mare înțelegere, a înțeles că se întinde pe patul său
pentru a aprinde sigara și căsătorie de la.

Ar fi căsătorie și se înțeleg, spune Smiley, după ce se
asează pe un scaun. Vei pleca, înțelegând.

Ar fi căsătorie și se înțeleg, spune Smiley, după ce se
asează pe un scaun. Vei pleca, înțelegând.

Declarația făcută nu e foarte demersivă. Se referă
nu atât la deținerea de la un timp la "moartea" lui
Haydon, ci la deținerea de la un timp la "moartea" lui
Haydon. Într-o zi, Smiley era chemat de Lucan și se
întinde pe patul său. Vei pleca, înțelegându-se că nu este
născut de mare înțelegere, a înțeles că se întinde pe patul său
pentru a aprinde sigara și căsătorie de la.

— Oferta inițială a presupusului general Stevcek a fost reală ?

— Nicidecum, a fost o combinație a lui Karla de la bun început. Stevcek există, bineînțeles, dar n-a făcut nimănui vreo propunere. Aveam nevoie să fim siguri că Control va reacționa și să știm și pe cine va trimite. Nu-l puteam lăsa să aleagă pe oricine; era nevoie de un om de valoare pentru ca legenda să țină. Aveam convingerea că se va opri asupra cuiva din afara Centralei și care vorbea ceha. Ne-am dorit să fie un veteran al Departamentului.

— A fost frumos că l-ai răscumpărat pe Jimm. Apropo, înainte de a pleca în misiunea „Testify”, a venit să te vadă ?

— Da.

— Ce a vrut să-ți spună ?

Pentru multă vreme, Haydon eșită, iar, în final, nu răspunde. Smiley citește răspunsul în ochii lui, care se golișeră brusc de orice urmă de omenie. Umbra vinovăției i se vedea pe față.

— Venise să te avertizeze, zise Smiley, pentru că te iubea. Să te avertizeze. Așa cum venise și la mine să-mi spună că Control a înnebunit, dar nu m-a găsit. De ce l-ai răscumpărat ? Numai în contul unei prietenii trecute ? Pentru că era inofensiv și tu aveai toate atuurile ?

— Nu numai pentru asta, explică Haydon. Atâta timp cât Jimm se afla într-o închisoare cehă, toți s-ar fi agitat și l-ar fi considerat soluția evenimentului. Întors acasă, tot Whitehallul ar fi conspirat în privința lui ; așa se întâmplă cu repatriații.

Înainte de plecare, Smiley îi mai puse o întrebare care-l interesa.

— Va trebui să mă despart de Ann. Vrei să-ți transmit ceva în mod special ?

— Ann a fost ideea lui Karla, explică Haydon. Și-a dat seama de la început că reprezintă cea mai mare primejdie pentru „Gerald”. A recunoscut întotdeauna că ești foarte bun, dar că ai acest unic preț : Ann. Karla s-a gândit că dacă ai fi fost cunoscut în Departament drept amantul Annei, te-ai fi temut să mă acuzi sau să mă bănuiești în alte privințe. Chiar

în noaptea declanșării acțiunii „Testify”, Karla mi-a ordonat să fac tot ce pot și să-mi petrec o parte din seară cu Ann, ca măsură de siguranță.

— De fapt, lucrurile s-au cam încurcat în seara aceea, și Smiley își aminti de cele ce-i spusese Sam Collins, ofițerul de serviciu.

— Noroc că n-a verificat nimeni, spuse Haydon, tuindu-și o țigară din pachetul lui Smiley.

Lovitură de teatru

Smiley se urcă în mașină, conduse fără țință timp de o oră, mîncă la un han și se întoarse la Londra. În ușa apartamentului îl aștepta Lacon. Nu-i spuse nimic și-l invită în mașină. Intrară în curtea unde se aflau camerele de detenție. Pe un teren din apropiere, luminat de câteva becuri puternice, pe o bancă, se afla Bill Haydon. Purta o pijama în dungii, iar deasupra un pardesiu. Ochii îi erau larg deschiși, iar capul, aplecat într-o parte, într-o poziție nefirească.

— Cum s-a întîmplat? întrebă Smiley pe șeful anchetelor.

— La 22,30, Haydon s-a plîns paznicilor de dureri de cap și greață, cerîndu-le să-l dea voie să facă o plîmbare. Întrucît cazul său era considerat ca închis, nu s-a gîndit nimeni să-l însoțească. Așa că a ieșit singur în parc. Abia după o jumătate de oră paznicii s-au sesizat că înțîrzie și au ieșit să-l caute. L-au găsit unde se afla acum. Paznicul a crezut mai întîi că a adormit. Aplecîndu-se asupra sa, a simțit miros de alcool și a crezut că-l beat. Abia cînd a încercat să-l ridice, capul i-a alunecat, inert, într-o parte și și-a dat seama că era mort.

— A primit vreun mesaj în timpul zilei? întrebă Smiley.

— Nu, dar i-a fost adus costumul de la curățat și este posibil să fi avut ascuns în el vreun mesaj, o invitație la înțîlnire, în parc.

— Cine o fi făcut-o? întrebă ministrul, cînd ajunse lîngă Smiley. Probabil să-l împiedice să vorbească.

— N-aș crede, zise George. Se știa că în zilele cit a stat aici, Haydon n-a putut să facă.

— Atunci cine? interveni Lacon.

Toți așteptau răspunsul de la Smiley, dar acesta rămăsese tăcut, pe gînduri. Proiectoarele se stînseră și grupul se deplasă nehotărît spre mașinile de lîngă poartă.

— Ne-am putea lipsi de el? întrebă ministrul pe Lacon.

— Da, e cetățean sovietic și cred că e mai bine să și-l ia el. În privința rețelelor, am căzut toți de acord că a fost o pierdere mare...

Amintindu-și de toate acestea, în singurătatea apartamentului său, Smiley avea sentimentul ciudat că îl privea pe Bill Haydon prin cealaltă parte a unui telescop.

Plecînd de la King's Cross, avea impresia că-l plăcuse pe Haydon și-l respectase: fusese, la urma-urmel, un om care avusese de spus ceva și spusese. Smiley încercase să-l considere pe Haydon un romantic, un intelectual, pentru care Moscova era o adevărată Mecca. Gustase din teoriile bine fundamentate ale lui Karla și i-a fost ușor să treacă de partea lor. Dar și lui Bill i-a plăcut jocul acesta: actor pe o scenă secretă, manevrînd o lume împotriva alteia; erou și scenarist, deopotrivă.

Smiley se gîndi apoi la Ann. Cum va primi ea vestea morții lui Haydon? Îi trimisese o telegramă imediat ce a aflat. Dar, pentru ea, Bill murise încă din momentul arestării. Smiley se ascunsese mai bine în așternut. Vroia să doarmă, să uite totul. Evenimentele de peste zi îl copleșiseră. Închise ochii, dar în minte îi reveni imaginea lui Karla. Murmură: „Nu sintem chit, domnule!”

CUPRINS

	<u>Pag.</u>
<i>Prefață</i>	3
— O vizită neașteptată	5
— Informații zguduitoare	9
— Primii pași	18
— „Voci” din arhivă	22
— Se cântă „Cîntîca”	28
— Smiley față-n față cu Karla	37
— Întrebări și răspunsuri despre Jimm Ellis	43
— Niște date nu prea concludente	56
— Omul din autorulotă mărturisește	58
— Veriga principală a fost găsită	71
— „Cîntîca” a căzut în cursă	81
— Ancheta	87
— Lovitură de testu	92

Redactor : col. GHEORGHE STEFAN
Tehnoredactor : STOLAN RADU
Corector : plut. CĂRSTOIU DAN

Comanda nr. 51492
C. nr. 333/1981

Dat la cules : 26.10.1981
Bun de tipar : 15.06.1982

Lucrarea conține 96 pagini.